

Arrest

**nr. 165 766 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. GROSJEAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige derde asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot N.M. worden aangevoerd in het kader van diens derde asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door haar man aangehaald, niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 165 765 van 13 april 2016 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt een derde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 51.929 van 29 november 2010 omdat aan zijn asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Begin september 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in maar deze werd niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, hij verklaarde namelijk dat de problemen die hij kende bij zijn terugkeer naar Georgië in 2014 het gevolg zijn van zijn initiële problemen met name de afpersing en de vervolging door de politie wegens de Ossetische afkomst van zijn echtgenote. Verzoeker voert daarnaast nog een nieuw probleem aan, namelijk dat hij bij zijn terugkeer naar Georgië in 2014, onbewust, verboden medicijnen had ingevoerd en dat hij daarop smeergeld moest betalen aan de politie om er officieel enkel met een boete vanaf te komen.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: zijn Georgisch paspoort, zijn rijbewijs, zijn Georgische identiteitskaart, zijn geboorteakte, zijn huwelijksakte, twee diploma's, een bus ticket Praag-Brussel, een aantal doktersvoorschriften, een aantal aankoopbewijzen van medicijnen, een verkoopsovereenkomst van een auto, een immatriculatiekaart voor zijn auto, een internationale verzekering voor zijn auto, twee documenten in verband met de aankoop van een appartement, een aantal betalingsbewijzen, een verklaring van de onderzoeksdienst in Batumi, een attest in verband met het inhouden van zijn auto, een beslissing tot stopzetting van een onderzoekszaak en een usb stick met een aantal video's op.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

3.2. Wat betreft de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij problemen ondervond door de afpersing en de vervolging door de politie wegens de Ossetische afkomst van zijn echtgenote, dient er vooreerst op te worden gewezen dat deze problemen door deze Raad reeds ongeloofwaardig werd geacht in bovenvermeld arrest.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. Wat betreft zijn nieuw aangevoerde probleem, met name dat hij bij zijn terugkeer naar Georgië in 2014, onbewust, verboden medicijnen had ingevoerd en dat hij daarop smeergeld moest betalen aan de politie om er officieel enkel met een boete vanaf te komen, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal niet betwist dat de autoriteiten in Georgië tegen hem een onderzoek instelden wegens het invoeren van verboden producten en dat deze zaak na het betalen van een boete officieel gesloten werd en hij bijgevolg vrijgesproken werd, doch stelt hij dat er geen geloof kan worden gehecht

aan zijn verklaringen dat hij de politie daartoe eerst smeergeld moest betalen en dat het officiële beslissingsproces in verband met de zaak tegen hem op deze manier beïnvloed werd.

Uit de bestreden beslissing blijkt o.a. dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het beweerde smeergeld.

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal vraagt om het bewijs van een illegale betaling, en dat een aanvaarding van de asielaanvraag enkel op dit punt rust, merkt de Raad op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoeker zijn verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend stavingstuk gevoegd: een afschrift van een Georgische notariële akte van 10 november 2014 (stuk 4). Gelet op de manipuleerbaarheid van fotokopieën kan geen bewijswaarde worden gehecht aan een fotokopie van een notariële akte van 10 november 2014 waaruit blijkt dat verzoeker een lening zou hebben aangegaan bij een oud-collega. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en een document slechts in aanmerking kan worden genomen ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas. Verzoeker kan met dit document de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in haar relaas waar zij en haar echtgenote stelden dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in Georgië omdat haar echtgenote van Ossetische origine is. Verzoekende partij stelt dat ze terugkeerde naar Georgië en dat zij van de authentieke akte van de lening van 30.0000 USD slechts een kopie kan voorleggen omdat de authentieke akte bij de uitlener ligt. Verzoekende partij wijst er op dat zij natuurlijk geen bewijs kan indienen van het smeergeld dat zij diende te betalen aan de corrupte Georgische politie die ook geen bewijs zal afgeven van het smeergeld dat werd betaald. De kopie van de authentieke akte is wel een bewijs dat zij snel geld nodig had. Wat de tegenstrijdigheden over het bedrag dat ze diende te betalen betreft, stelt de raadsman van verzoekende partij ter terechtzitting dat dit slechts een tegenstrijdigheid betreft omtrent centen en dat dit een vergissing was.

Het betoog van verzoekende partij haar raadsman ter terechtzitting dat de tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij omtrent het bedrag dat ze diende te betalen slechts een tegenstrijdigheid betreft omtrent centen en dat dit een vergissing was, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op en biedt hiervoor geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Het (bedrag van het) smeergeld ligt blijkens verzoekende partij haar verklaringen aan de basis van de ingeroepen nieuwe problemen met de Georgische politie na haar terugkeer naar haar land van herkomst en raakt aldus aan, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht, en maakt de kern uit van verzoekende partij haar asielrelaas zodat van haar in alle redelijkheid kon worden verwacht hieromtrent eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, waar zij echter in gebreke is gebleven. Bovendien legde niet alleen verzoekende partij incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af omtrent het beweerde smeergeld aan de politie, doch zijn ook de verklaringen van verzoekende partij en die door haar echtgenote aan de commissaris-generaal hieromtrent afgelegd onderling tegenstrijdig, en deed de commissaris-generaal daarnaast nog enkele andere pertinente vaststellingen, welke niet worden ontkracht of weerlegd, zodat door laatstgenoemde terecht en op goede gronden tot de ongeloofwaardigheid van dit beweerde smeergeld(-verhaal) werd geoordeeld.

De door verzoekende partij neergelegde kopie van een authentieke akte van een lening van 30.0000 USD wijzigt hier niets aan en vermag geenszins de geloofwaardigheid van het relaas ook maar enigszins te herstellen. Verzoekende partij haar argumentatie dat de originele authentieke akte bij de uitlener zou liggen, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan het feit dat er hier heden enkel een kopie van voorligt, en aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om voorgaande redenen kan aan de neergelegde kopie van een authentieke akte geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Overigens bevat de akte geen enkele informatie omtrent de reden/het doel waarom zij het geld heeft gelend, oftewel de beoogde bestemming ervan, zodat verzoekende haar bewering als zou dit met het beweerde smeergeld te maken hebben niets meer is dan een loze blote bewering die op niets/geen enkel concreet en objectief gegeven is gesteund.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde asielverklaringen en het formuleren van enkele algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 februari 2016 opgenomen

grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS